

Страни в главното производство

Жалбоподател: SGI

Отговорник: Ministre de l'Action et des Comptes Publics

Преюдициален въпрос

Трябва ли разпоредбите на член 17 от Шеста директива за ДДС от 17 май 1977 г. ⁽¹⁾, които по същество са възпроизведени в член 168 от Директивата от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност ⁽²⁾, да се тълкуват в смисъл, че за да се откаже на данъчнозадължено лице правото от данъка върху добавената стойност, който то дължи поради извършените от самото него сделки, да приспадне данъка, посочен във фактури за стоки или услуги — за които данъчната администрация установява, че не са му били действително доставени — във всички случаи следва да се провери дали е установено, че лицето е знаело или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с данък върху добавената стойност, независимо дали изматата е извършена по инициатива на издателя на фактурата, нейния получател или трето лице?

⁽¹⁾ Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1.).

⁽²⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 31 юли 2017 г. — Valérieane SNC/Ministre de l'Action et des Comptes Publics

(Дело C-460/17)

(2017/C 347/16)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: Valérieane SNC

Отговорник: Ministre de l'Action et des Comptes Publics

Преюдициален въпрос

Трябва ли разпоредбите на член 17 от Шеста директива за ДДС от 17 май 1977 г. ⁽¹⁾, които по същество са възпроизведени в член 168 от Директивата от 28 ноември 2006 г. ⁽²⁾ относно общата система на данъка върху добавената стойност, да се тълкуват в смисъл, че за да се откаже на данъчнозадължено лице правото от данъка върху добавената стойност, който то дължи поради извършените от самото него сделки, да приспадне данъка, посочен във фактури за стоки или услуги — за които данъчната администрация установява, че не са му били действително доставени — във всички случаи следва да се провери дали е установено, че лицето е знаело или е трябвало да знае, че сделката е част от измама с данък върху добавената стойност, независимо дали изматата е извършена по инициатива на издателя на фактурата, нейния получател или трето лице?

⁽¹⁾ Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1.).

⁽²⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7)
